

ха също-то безъ вода — стара-та испониваше всичко и ако да не падеше нѣбадъ отъ пиянство, ти заспиваше предъ огнище-то и оставяше дъщеря-тъ си да я гледать какъ проси за едно колаче хлѣбъ да си насити гладъ-тъ и за едно парцалче да си завие голотини-тъ. Вѣрвай, ти казвамъ, ако да не бѣше онова голѣмо востенено дърво, момичета-та Ерминия и Мадалена биха умрѣли отъ гладъ, защото са свѣниха да идать да просать. Дрехи дърво-то не можеше да имъ даде, защото не живѣяхме още въ райя. За това са очудваше всякой като гледаше сиромашки-тъ да отивать скромно у черква, още повече, като не можеше никой съ нищо да ги похули. Но-млада-та Мадалена бѣше запазена отъ камъ зло-то много, защото бѣше грозна, като единъ дяволъ маничка, низка, дива, саката, та като излезеше на пята, плашеше дѣца-та. Като познаваше себе си каква е, за това стоеше повече-то у дома си, не правеше никому зло, исклучително нѣщо е при таквизи сакати същества, кои-то въобще са завистливи и често са лжчатъ да си отвърнатъ за нещастие-то си; напротивъ същя-та майка бѣше родила второ-то си дѣте много похубаво, тя бѣше хубавица-та Ерминия, единчка въ цѣля свѣтъ. Но-голѣма-та сестра не завиждаше на Ерминия за хубоостъ-та ѳ, а я почиташе още повече дори и обожаваше. Ти си видѣлъ въ Римъ статуи-тъ на Музи-тъ и Венуса и Минерва, не е малко искусство употребено, хубоостъ притежавать каква-то нийдѣ въ свѣтъ-тъ. Но какъ ти казвамъ и тѣ са нищо срѣщу това естествено същество. Чувай любезний ми — и съ тѣзи думи скобна малкия чловѣкъ, подърви са и притегна рѣцѣ-тъ си на горѣ — толкова висока бѣше тя, нѣщо една педя по-висока отъ мене, а тѣѳ красно създадена и малка-та ѳ глава тѣѳ красно направена надъ тѣжно-висока-та ѳ снага, казвамъ на голѣлина никой не ще са намери да я надмине. Ами лице-то ѳ? като да е направено съ чукчето, очи-тъ тѣѳ голѣми и хубаво заколени съ единъ поглѣдъ — въ също-то време дързновенъ и кротакъ, едни уста, червени като ягодие и като една прѣсно разрѣзана сюкина, надъ хубаво-то ѳ чело са провеваха черни-тъ ѳ косми къдрени, кои-то са влечаха отъ голѣми-тъ ѳ и дълги шевета — всичко бѣше въ най-добрь изглѣдъ построено. А кога-то вжрвеше и съ издигнати рѣцѣ носеше кошица-та на глава-та си, дълги-тъ ѳ прѣстие, малки-тъ ѳ крачица въ ойѣзи голѣми и прости обувки — *amico mio*, и поетъ да не бѣхъ още, мона-та ма правеше изведнажъ. Други-тъ, кои-то не притежавать стихотворна кръвъ